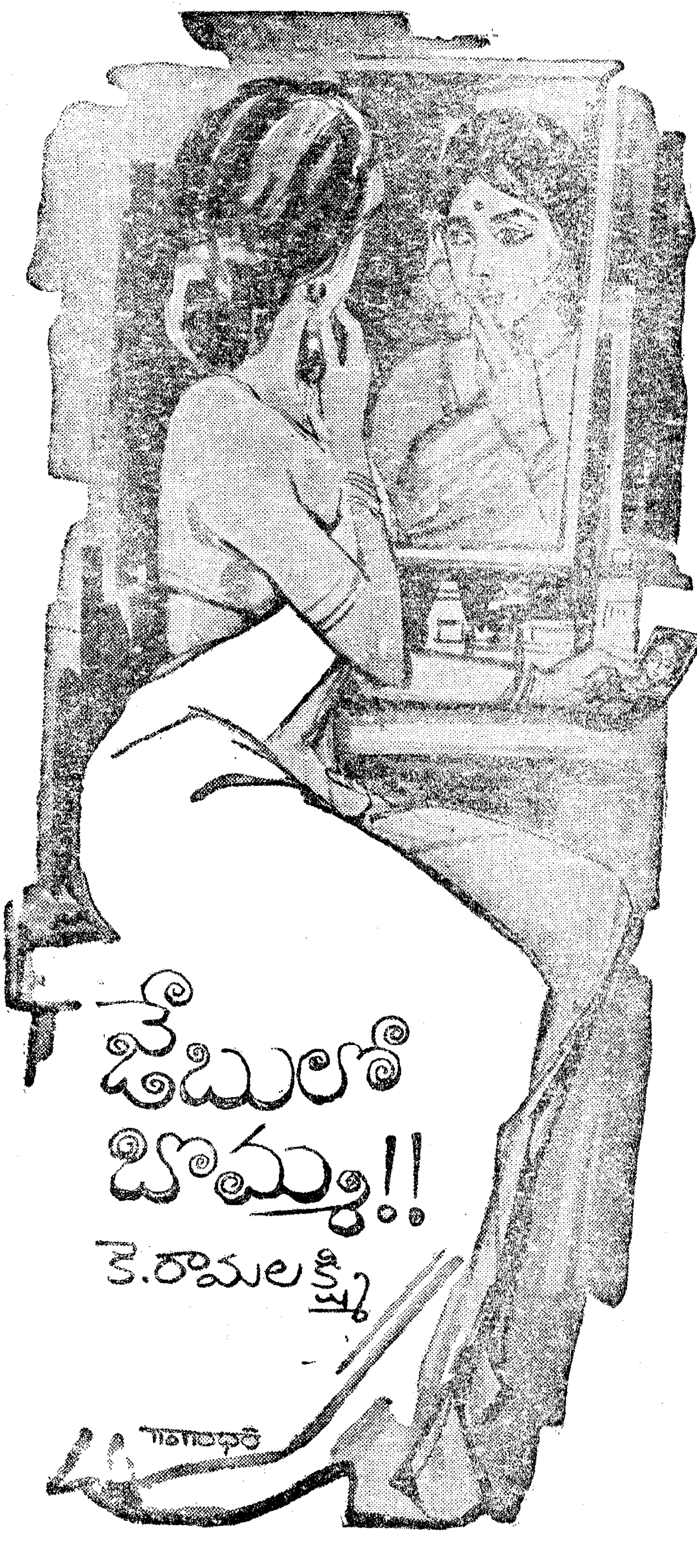

జేబులో బొమ్మ!!

కె. రామలక్ష్మి

ఏంటో జబ్బుకి ఎంత ఇచ్చినా భర్త జేబుకు చిల్లు పెడితేగాని తృప్తిగా ఉండదు ఆడవాళ్ళకి. "నా జేబులోంచి ఏమైనా తీశావా?" అని ఆయనగారు అడగటం "చిల్లర కావలసి తీశానండీ" అని నిజమైన అబద్ధం ఒకటి ఈవిడగారు చెప్పడం అదొక సరదా, అలవాటు! పోనీ ఒక జబ్బు!

ఈ జబ్బుకి అతీతంగా లేదు పార్వతి ఆరోగ్యం. రోజులాగే ఉదయంపూట కృష్ణమూర్తి జబ్బా జేబులో చేయి పెట్టింది పార్వతి. పర్సు పైకి తీసింది. తీసిన మనిషి అలవాటుగా పర్సు తెరిచి ఎదురుగా ఉండే తన ఫోటోకేసి చూడబోయింది. చేష్టలుడిగి అలాగే బొమ్మలాగా ఉండిపోయింది. అక్కడ తన ఫోటో లేదు. సరికదా, కనీసం కృష్ణమూర్తి విజిటింగు కార్డు ఉన్నా ఏమైపోయేదోగాని అందంగా నవ్వుతూ ఉన్న ఒక అమ్మాయి బొమ్మ ఉంది. ఆశ్చర్యం, విషాదం అలముకొన్న పార్వతి ముఖం క్షణంలో సగంలో రంగులు మారుస్తోంది. అందంగా నవ్వుతూన్న అమ్మాయి ముఖం తనకేసే చూస్తున్నట్టుంది. "కృష్ణమూర్తి నా ఫోటో ఏం చేశాడు? ఈ అమ్మాయి బొమ్మ ఇక్కడేం చేస్తోంది?" ప్రశ్నించుకుంది పార్వతి..

కలిగిన ఆశ్చర్యం షాక్‌గా తయారైంది పార్వతికి. ఇన్ని సంవత్సరాల వివాహంలోనూ అందమైన అమ్మాయిలు ఎదురైతే చూడకుండా కళ్ళు మూసుకోలేదు కృష్ణమూర్తి. కాని వ్యక్తిగతంగా వాళ్ళతో సంబంధబాంధవ్యాలు ఏర్పడలేదు అతనికి. అందాన్ని చూడడం, వ్యాఖ్యానించడం అతని హాబీ. అందుకే అంతగా పట్టించుకోలేదు పార్వతి. బాధ పడలేదు. అడపాదడపా అతని ఉత్ప్రేక్షలు ఆమెలో అసూయను రేకెత్తించక పోలేదు. కాని అలా అందాన్ని మెచ్చుకోవడం అన్నది అందమైన, ఆరోగ్యవంతమైన మగవాడు చేయవలసిన పనిగా తోచిందామెకి. "కృష్ణమూర్తి లాంటి వాళ్ళు గుడ్డిగా వూరుకున్నా బాగుండదు" అని పార్వతి నమ్మింది.

కృష్ణమూర్తి తనని మోసం చేస్తాడని గాని, తనని కాదని తప్పుదారి తొక్కుతాడని గాని ఆమె ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. అయితేనేం గాక! పరాయి స్త్రీ బొమ్మకి అతని పర్సులో స్థానం ఏర్పడింది. "నాకు తెలిసి నాకు తప్ప ఇంకో స్త్రీకి అతని జీవితంలో

ఫోటో తీయించుకున్నాను" అని వాపోయింది ఆ అమ్మాయి బొమ్మ చూస్తూ.

"కొన్నిరోజుల వరకు వేడిపోయి ఉండ వచ్చు, కాని దాని స్థానే ప్రేమా, నమ్మకం విశ్వాసం పెంపొందాయి కదా? లేక పెంపుడు దాయని భ్రమపడ్డానా?" అనుకుంది. ఎటు నుంచి ఎటు ఆలోచించాలో అర్థంకాలేదు పార్వతికి.

గోడకున్న అద్దంలో తన ప్రతిబింబం చూసి అవరకొల్పింది పార్వతిని. లంపిన కళ్ళు, రేగిన జుట్టు, వెలిసిపోయిన చీర, అద్దంలో తన బొమ్మనీ పర్సులో అమ్మాయి బొమ్మనీ మార్చిమార్చి చూసింది పార్వతి. దుఃఖం, కోపం పెల్లుబికి వచ్చాయి. కోపంతో పర్సులో ఉన్న బొమ్మను తీసి చిన్నచిన్న ముక్కలుగా చింపి పారేసింది. ఫోటో ఆల్బం లోంచి తనూ పిల్లలూ ఉన్న బొమ్మ ఒకటి తీసి పర్సులో పెట్టింది. 'అద్దం నన్ను చూసి హేళన చేస్తూంది' అనుకుంది. "నేనేమిటి? మామూలు పెళ్ళాన్ని! ఇల్లాలిని! బుర్రలో యింటి గొడవలు తప్పించి వేరే లేనిదాన్ని, పిల్లల అవసరాలూ, భర్త అవసరాలూ తప్పించి మిగిలిన ప్రపంచం తెలియని దాన్ని! చాలీ చాలని డబ్బు, ఎప్పుడూ చాలేలా చూడాలనే తాపత్రయం తోనే నా పొద్దు గడిపే దాన్ని!" అనుకుంది పార్వతి.

అప్పుడప్పుడు కృష్ణమూర్తి అంటూనే ఉంటాడు 'నీకు ఇల్లూ పిల్లలూ తప్పించి నా గొడవే లేదని.' 'తేలని చెప్తాను' అనుకుని పర్సు యథాస్థానంలో పెట్టి ఇంటి పనిలో ప్రవేశించింది పార్వతి. ఏంచెప్తాను? ఏం చేయను? అన్న ప్రశ్నలు వేస్తూన్న ప్రతిపనిలోనూ కనిపించి ప్రాణం విసిగించాయి. "ఆ ఫోటో ఎవరిది?" అని అడిగితే ఏమవుతుంది?

వంటింట్లో మోడా మీద కూర్చుని ఆలోచనలో పడిన పార్వతికి పాసిగాడూ, బాబిగాడూ కలిసి పక్కపాడి కోసం చేస్తున్న యుద్ధం వినిపించనూలేదు కనీసం కనుపించనూ లేదు! 'నెలమధ్యలో కృష్ణమూర్తి పర్సులోకి అంత డబ్బెలా వచ్చింది చెప్మా?' అన్న ఆలోచన వచ్చింది. పర్సులో డబ్బు లెక్కపెట్టలేదు పార్వతి. కాని అది మామూలు కంటే ఎక్కువ బరువే ఉన్నట్టు జ్ఞాపకం వచ్చింది. "నాతో మాట వరసకైనా అనకుండా అంత డబ్బు ఎప్పుడు తీసి ఉంటాడు కృష్ణమూర్తి?" అనుకుంది. "చిన్నచిన్న కర్చులకి సహితం వెనుకాడేవాడు? అలాంటిది తన జల్సాల కింత డబ్బు తగలేస్తాడా?" అనుకుని లేచింది పార్వతి. మళ్ళీ పడకగదిలోకి వెళ్ళింది. మంచం మీద కృష్ణమూర్తి అటునించి ఇటు తిరిగి పడుకున్నట్టుంది. వెనుక పక్కగా వెళ్ళి జుబ్బా జేబులోంచి పర్సు తీసింది. లెక్కపెట్టి ఐదు పదిరూపాయల కాగితాలు తీసుకుంది. పర్సు జేబులోనూ, డబ్బు చీరల మడతలలోనూ పెట్టేసి తిరిగి వంటింట్లోకి వచ్చింది పార్వతి.

పొంగు వస్తున్నాయి పాలు. పిచ్చిగా దగ్గరే నించుని పొంగు చూస్తూంది పార్వతి. "ఇలాంటి భర్తలని ఉట్టినే వదిలేయ కూడదు. నేనూ చూస్తాను. నా కింత అన్యాయం తలపెడతాడా?" చూస్తూ ఉండగానే పాలు పొంగిపోయాయి. 'అయ్యో' అనుకుని గబగబ గిన్నె కిందకి దింపింది.

కృష్ణమూర్తి తొమ్మిది దాటే వరకు లేవడు. లేచిన అరగంటలో ఆఫీసుకి బయలుదేరి పోతాడు. ఈలోగానే తనేం చేయాలో నిశ్చయించుకుంది పార్వతి. ముందుగదిలోనున్నఫోను దగ్గిరకి వెళ్ళింది. తల్లిగారింటిపక్క వాటా వాళ్ళకి ఫోనుంది. అక్కడికే సాధారణంగా ఫోను చేస్తుంది పార్వతి. నెమ్మదిగా ఫోను చేసింది. ఓ రెండు నిముషాలలోనే తల్లి గొంతు ఫోనులో వినిపించింది. ఒక పక్క ప్రాణం లేచి వచ్చింది, ఒకపక్క దుఃఖం పొంగి వచ్చింది పార్వతికి.

"ఏమ్మా ఇంత పొద్దున్నే ఫోను చేశావు? పిల్లలకి ఒంట్లో బాగులేదా?" ఆత్రుతతో అడిగింది పార్వతి తల్లి.

"బాగానే ఉందమ్మా, ఈరోజు సాయంత్రం ఆయనా నేనూ బయటికి వెడదామని. పిల్లలని నీ దగ్గర పొద్దున్నే దింపేస్తారు పరేవా? రాత్రి వచ్చేసరికి ఏడు అయిపోతుంది. పొద్దుటే వస్తాను.' అంది పార్వతి.

"అలాగే దింపేయమను. అయినా శనాది వారాలేకదా రెండుపూటలుఉంటారు. రెండు జతల బట్టలిచ్చి పంపు' అంది పార్వతి తల్లి.

"పెళ్ళి చేసుకునేదాకానే, తరువాత ఆ వివాహం సవ్యంగా ఉండాలంటే ఆడదాని చేతిలోనే ఉంది. గాజు గుళికలాంటి కాపురం విరిగిపోయినా ఆడదానిదే తప్పు. ఎటు నుంచి ఎటువచ్చినా ఫలితాలు అనుభవించ వలసినదీ ఆడదే' అన్న నీతి పెళ్ళికి తొలి రోజే చెప్పింది పార్వతి తల్లి.

"కొంపతీసి కూర్చు సంగతాని నాకు ఈ డబ్బు ఖర్చు చేయనిస్తాడా?" అనుకుంది పార్వతి.

తొమ్మిదింటి కల్లా కాఫీ కప్పుతో కృష్ణమూర్తి పక్క ప్రత్యక్షం అయింది పార్వతి. "టైము పది దాటుతూంది" అంటూ లేపింది.

కళ్ళు తెరుస్తూనే భార్య అందమైన ముఖంచూసి కన్నుగీటాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఎంత మోసకారి! ఎంత నాటకం ఆడుతున్నాడు!" అనుకుంది పార్వతి.

"పిల్లలు లేచారా?" ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా ఉన్నట్టు తోచి అడిగాడు కాఫీకప్పు అందుకుంటూ.

'కోడి కూయడం మరిచిపోవచ్చునేమో? నా కొడుకులు టైము తప్పరు' అంది పార్వతి.

"మరయితే గోల వినబడదేం?" అడిగాడు.

"పొద్దుటే నుంచి వాళ్ళేం చేస్తున్నా పట్టించుకోలేదు. నాకు ఒంట్లో బాగుండ లేదు." మంచం అంచున కూర్చుంటూ అంది.

"పోనీ మీ అమ్మగారిని రమ్మనలేక పోయావా?" పార్వతి చేయి తన చేతిలోకి తీసుకుని వేళ్ళు లెక్కపెట్టడం ప్రారంభించాడు. అది అతని అలవాటు. భార్య సత్తు సానుభూతి చూపెట్టె పద్ధతి. "ఆఫీసు పనంతా ఆ టైములోనే ఆలోచిస్తుంటాను." అంటాడు.

"పిల్లల్నే అక్కడ దింపమంది. శని ఆది వారాలు అక్కడే ఉంటారంది" నిజమైన సంగతిలా అంది పార్వతి.

"గుడ్. మరో సంగతి చెప్పనేం? ఆఫీసుకి వెడుతూ పిల్లలని దింపేసి వెడతాను. నువ్వేమో సాయంత్రం రడీగా ఉండు. ఎక్కడికేనా వెడదాం" భార్యని అమాంతం కౌగలించుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"మాట పొల్లుపోనివ్వడు. ఎంత జాగ్రత్త మనిషో" అనుకుంది పార్వతి.

"నా వంట్లో బాగులేదని కదా వాళ్ళని అమ్మమ్మ దగ్గిరకి పంపించడం?" కటువుగానే అంది.

"ఐసీ! మరిచిపోయాను. పోనీలే ఎవరినైనా స్నేహితులని పిలుద్దాం. ఇంట్లోనే సరదాగా కాలక్షేపం చేయవచ్చు." అన్నాడు ఒళ్ళు విరుచుకుని లేస్తూ.

"బాగుంది వరస. నేనా కాఫీ కప్పులన్నీ

"పోనీ మనిద్దరమే వెచ్చగా కూర్చుందాం." భార్య చెంపపై ఒక్క క్షణం తనచెంప ఆన్చి బాత్ రూములోకి దారి తీశాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఏం మనిషి?" అనుకుంది పార్వతి.

పిల్లలిద్దరికి చిన్న బాగ్‌లో రెండు జతల బట్టలు సర్దింది. వాళ్ళ అమ్మమ్మ దగ్గరికి వెళ్లడానికి చూపుతున్న ఆత్రం చూసి, ఆశ్చర్యపడింది. కృష్ణమూర్తి అరగంటలో తెమిలి ఆఫీసుకి సిద్ధం అయాడు. పిల్లల్ని ఎక్కించుకుని బయలుదేరాడు. కారు స్టార్టు చేయబోతూ 'నే త్వరగా వచ్చేస్తాను' అని హెచ్చరించాడు పార్వతిని.

భర్తా పిల్లలూ అటువెళ్లగానే ఇంటి పనిలో మునిగింది పార్వతి. పని ముగించి స్నానం చేసి శుభ్రమైన చీర కట్టుకుని బజారుకి బయలుదేరింది. ఏభయి రూపాయలూ పార్వతిని నిలువనీయడంలేదు. చక్కని జరీ చీర కొనుక్కుంది. దానికి తగ్గ జాకెట్టు బట్ట కొంది. ఇంటికి తిరిగి వచ్చి భోజనం ముగించింది. తరవాత బోయిలర్ అంటించి ఓ అరగంట నిద్రపోయింది. మధ్యాహ్నం లేచి తలంటుకుంది. నూకాలుతో చెప్పి మల్లెపూలు తెప్పించుకుని చక్కని దండ కట్టుకుంది.. సాయంత్రానికి కృష్ణమూర్తి కిష్టమైన కాకరకాయ కూర కూడా వండింది!

రోజూ సాయంత్రం ఏడుగంటల ప్రాంతాల ఇంటికివచ్చే కృష్ణమూర్తి ఐదున్నరకల్లా తలుపు తట్టాడు ఎదురు చూడకుండా లభ్యం అయింది భార్యతో ఏకాంతం. ఆ అవకాశం అతనిలో కొత్త ఉత్సాహం రేకెత్తించింది. వీధి తలుపు తెరచిన పార్వతిని చూసి వెన్నెలలా వికసించిందతని ముఖం. "ఓయ్! ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడు కాలుతో తలుపు మూస్తూ పార్వతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ.

"ఏంలేదే!" అమాయికంగా అంది పార్వతి.

"ఎవరేనా వస్తున్నారా?" సాంబ్రాణి వాసనలు వెదజల్లుతూన్న పార్వతి జుట్టు వాసన చూస్తూ అడిగాడు.

"లేదే" అంది.

'మరేమిటి దంతా, నా కోసమే!' నమ్మలేనట్టు అన్నాడు.

'అనుకో' అంటూ అతని చేతుల్లోనుంచి తప్పించుకుని కాఫీ కోసం లోపలికి నడచింది పార్వతి

జేబులో జా[illegible]

కాఫీ కప్పు అందిస్తూ ఉంటే చూశాడు కొత్తచీర! పార్వతి మీద నుంచి కళ్ళు మళ్లించుకోలేకుండా ఉన్నాడు.

వెళ్లిపోతున్న పార్వతిని 'ఏయ్ ఇలారా' ముద్దుగా పిలిచాడు.

"నేనేం నేడెనా? అవునా?" అంది.

"లేదు నా రాణివవి! ఇలారా" చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. కొంటెగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ "పోనీ వద్దంటే చెప్పు నీ స్వేచ్ఛ కొనుక్కుంటావా?" అడిగాడు.

"ఫోబ్బా! ఏమిటా మాటలు? నీ రాణి నగా ఉండాలనేగా నా కోరిక" అంది పార్వతి.

'సరేగాని ఇలా వచ్చి కూచో' మంచం మీద తన పక్క స్థలం చూపించాడు కృష్ణమూర్తి.

ముద్దుగా కూర్చుంది పార్వతి.

"చీర ఎప్పుడు కొన్నావు? నేను చూడనే లేదే?" పాము కుబుసంలాగా ఉన్న చీర కొంగులో ముఖం దాచుకుంటూ అడిగాడు.

'కొత్తది' ముక్తసరిగా సమాధానం చెప్పింది పార్వతి.

"డబ్బెక్కడిదీ? ఇబ్బందిగా ఉంది అనుకున్నాం కదా?" అడిగాడు.

"ఇబ్బందిగా ఉందని నేను అనుకున్నాను. నువ్వేం అనుకున్నావు?" అతని కేసి సూటిగా చూస్తూ అడిగింది పార్వతి.

"నా దగ్గర డబ్బు లేదని నీకు తెలియదా ఏం? అందుకేగా సాయంత్రం లేటయినా అప్పుడప్పుడు ఓవర్ టైము కూడా చేస్తున్నాను."

'ఎంత గట్టివాడు! పాత కథే ఎంత నమ్మేలా చెప్తున్నాడు! ఏం చేతగాని నేను నమ్మకేం చేస్తాననీ! కానీ' అనుకుంది పార్వతి.

"పోనీలే డబ్బుంటే ఏం, లేకుంటే ఏం. ఈ రోజు నువ్వు రంభ లాగా ఉన్నావు" మెల్లిగా జరిగి పార్వతి ఒడిలో తలపెట్టుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"పోనీలే. ఆ మాత్రమేనా అనగలిగావు" కోపాన్ని అణచుకొంటూ అంది పార్వతి.

"ఈ రోజెందుకిలా ఉన్నావు?" నడుం మీద చేయి వేసి దగ్గిరకి లాక్కుంటూ అడిగాడు. 'కోపం కూడా వచ్చినట్టుంది. నువ్వెంత దాచుకున్నా నీ కోపం దాగదని తెలుసా పార్వతీ" మొండిజాతి! ఈ నవ్వు ముఖం వెనకాల మోసాలు చేసే అసలు సొరూపం ఉంటుందని కూడా ఎవ్వరూ నమ్మరు. ఏమనుకుని ఏం లాభం, అనుకుంటూ ఏమో అతని కౌగిట ఒదిగింది పార్వతి. పార్వతి ముఖాన్ని దగ్గిరకి తీసుకుని పెదవుల మీద సున్నితంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఆశ్చర్యం! పార్వతి తిరిగి ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆవేశంగా ఆమెని గట్టిగా పొదివి పట్టుకున్నాడు. 'పారూ ఎన్నాళ్ళయింది నువ్విలా నా దగ్గిరగా ఉండి?" అతని గొంతుకలో సున్నితమైన మొరటు స్వరం ప్రవేశించింది. కళ్ళు వింతగా వెలుగుతున్నాయి. ఆ సమయం అందించిన సత్ఫలితాలని అందుకునే లోగానే హాల్లో ఫోను మ్రోగింది. పార్వతి లేచింది.

"నువ్వుండు. నే వెడతాలే." అంటూ లేచాడు కృష్ణమూర్తి. మంచం మీద బొమ్మలా కూర్చుంది పార్వతి.

హాల్లోంచి కృష్ణమూర్తి చెప్తున్నవి కొంచెం కొంచెం వినిపిస్తున్నాయి. "..ఉంది రోయ్.. క్లబ్బులో నీ కుర్చీలో పడి ఉంది. ఈ రోజు ఆఫీసుకి తెద్దామనుకుని మరిచిపోయాను. రేపు ఉదయం తెస్తాలే." అంటూ ఫోను పెట్టేసి వస్తున్న కృష్ణమూర్తిని కన్నార్పకుండా చూస్తూంది పార్వతి.

'పెళ్లిలో కూడా నువ్విలాగే చూశావు నాకేసి' అంటూ వచ్చి మంచం మీద కూర్చున్నాడు "రాధాయి ఫోను. నిన్న క్లబ్బులో కుర్చీలో పర్సు పారేసిపోయాడు. ఈరోజంతా దాని కోసం వెతికాడుట, చూడు. రేపు ఆఫీసుకి వెళ్ళేముందు విష్ణటి జుబ్బా జేబులో పర్సు జ్ఞాపకం చెయ్యి... మంచి సమయంలో చేశాడు వెధవ ఫోను.. రా పారూ' దగ్గిరకి తీసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

పర్సు..డబ్బు..బొమ్మ.. ఇవే మాటలు శూలాల్లాగా పొడుస్తున్నాయి పార్వతిని, భయంతో భర్త ముఖంలోకి చూసింది, అచేతనంగా ఉండిపోయిన పార్వతిని తనకేసి తిప్పుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. ముఖం ఎత్తి అతని కేసి చూడలేక అతని గుండెల్లో దాచేసుకుంది. అంతసేపూ అంత గంభీరంగా ఉన్న పార్వతి ఇలా ఎందుకైందో అర్థం కాలేదు కృష్ణమూర్తికి.

"ఏమైంది పారూ ఒంట్లో నలంగా లేదా బాగులేదా?" ఆత్రంగా అడిగాడు.

"లేదు లేదు, వంట్లో బాగానే ఉంది

మనస్సులోనే బాగులేదు." అంది వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకొంటూ.

"వాళ్ళతో కూడా చెప్పకూడదా?"

"చెప్పవచ్చు. కాని చెప్తే నవ్వకూడదు. కోపం అసలు తెచ్చుకోకూడదు" అంది పార్వతి.

"లేదు. కోపం రాదు. అసలు నవ్వను, చెప్పు."

"పొద్దుటే పర్సు తీశాను. ఎవతెదో ఫోటో పెట్టుకున్నావని చింపి పారేసి నా ఫోటో పెట్టాను. నన్నింతగా మోసం చేస్తున్నావని నీకో పాఠం చెప్పాలని తెగ ప్లాను వేశాను. అది ఇలా అయ్యింది" సిగ్గుతో పార్వతి చెంపలు కందిపోయాయి. నవ్వని నవ్వు కృష్ణమూర్తి పెదవుల మీద వెల్లింది. ఆవేశంగా భార్యని కౌగలించుకున్నాడు.

"పిచ్చి, నువ్వెందుకిలా అనుకోవాలి? నా మీద నీ కింతేనా నమ్మకం ఉంటు!" నవ్వుతూ ఆమె ముఖం పైకెత్తాడు. "పోనీలే నేను రాధాయికి ఏదో సమాధానం చెప్పుకుంటా. కాని జలసీ నీతో తెచ్చిన మార్పు అమోఘం. నీ వాడినని యింత హక్కు కోసం పోరాడుతావే గాని నాకు మాటుకు ఉండదా మన్ను నా దానివని! అదెందుకు మరిచిపోతావు పార్వతీ?"

"ఇక అలా ఎప్పుడూ జరగదు కృష్ణా. నువ్వూ నేనూ ఒకరికం వాళ్ళమే. నిన్ను నేను మరిచిపోను. పిల్లల్లో, చేసే ప్రతి పనిలో నిన్నే చూసుకుంటాను. అందుకే ఆ పని అంత తృప్తిగా చేయగల్గుతున్నాను" అంది భర్త మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి. "అదెందుకు నువ్వు తెలుసుకోవు?" ఒదిగింది.

"హ్యాగానే! ఏం ఆడవాళ్ళు!" అనుకుని దగ్గరైన భార్య పెదవులు సున్నితంగా తాకాడు కృష్ణమూర్తి. డబ్బు పోతే పోయింది. ప్రియురాలు లాంటి భార్య దొరికింది. అంతే చాలు కొంతకాలం పాటు. అన్నాడు స్వగతంగా.

'మళ్ళీ ఇలాంటి పాడు ఆలోచనలు రానివ్వను. ఈ సారితో వాటికి స్వస్తి. నా కొత్తదనం మాసిపోనివ్వను' అనుకుంటూ పార్వతి భర్త కౌగిలి ఒదిగింది. ●